

Arrest

nr. 204 937 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2018 met referentenummer 75030.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 1 april 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 december 2015.

1.3. Op 21 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Via de Federale Politie vernam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 april 2017 dat verzoeker in Nederland conform artikel 1F van de Vluchtelingenconventie werd uitgesloten van internationale bescherming en dat hem een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd.

Bij schrijven van 8 mei 2017, ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juli 2017, bevestigde de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat aan verzoeker door de Nederlandse autoriteiten een inreisverbod werd opgelegd omdat hij ervan verdacht wordt een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid te hebben gepleegd.

1.5. Verzoeker werd op 6 december 2017 gehoord teneinde hem de kans te geven om mondeling te reageren op zijn uitsluiting van internationale bescherming in Nederland en het hem opgelegde inreisverbod, en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.6. Op 27 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libische nationaliteit en bent u een soenitische moslim afkomstig uit de stad Gharyan. In 2002 kwam u op legale wijze naar België om economische motieven. U diende verschillende regularisatieaanvragen in maar deze werden alle geweigerd.

Op 24 juni 2011 vraagt u asiel aan in Nederland. U verklaart aan de Nederlandse autoriteiten dat u vanuit België was teruggekeerd naar Libië en dat u en uw broer in februari 2011 bij het uitbreken van de revolutie onder dwang werden gerekruteerd door een eenheid van de Khamis brigade, een onderdeel van het Libische leger genoemd naar één van de zonen van Qadhafi. U en uw eenheid werden ingezet in het toenmalige conflict. U deserteerde in april 2011 en reisde naar Nederland waar u asiel aanvroeg. De Nederlandse autoriteiten besloten dat artikel 1F (a) en (b) van de Vluchtelingenconventie op u van toepassing waren en dat u bijgevolg uitgesloten diende te worden van internationale bescherming aangezien u in verband moest worden gebracht met oorlogsmisdaden en ernstige niet-politieke misdrijven. Tevens werd bepaald dat u na afwijzing van uw asielaanvraag Nederland onmiddellijk diende te verlaten en werd u een inreisverbod voor de duur van tien jaar opgelegd. Uw Nederlandse asielprocedure werd op 3 december 2013 afgesloten door de uitspraak van de Rechtbank Den Haag die uw beroep tegen de beslissing van de Nederlandse asielinstantie ongegrond verklaarde.

Op 23 juli 2015 vraagt u asiel aan in België. U verklaart dat u op 24 september 2013 na de negatieve beslissing inzake uw Nederlandse asielaanvraag vanuit Nederland naar Libië was teruggekeerd en zich had gevestigd in uw ouderlijk huis in Gharyan. U stelt dat u in Nederland een negatieve beslissing had verkregen omdat u uw asielaanvraag in Nederland had gebaseerd op de toenmalige algemene veiligheidssituatie tijdens het regime van Qadhafi in Libië. De Nederlandse autoriteiten oordeelden volgens uw verklaringen dat deze evenwel niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U stelt verder dat u op een dag na uw terugkeer naar Libië onderweg was van Gharyan naar Tripoli toen u werd tegengehouden aan een controlepost. Het bleek om een hinderlaag te gaan en uw auto werd gestolen door een gewapende groepering. U vroeg een nieuw paspoort aan onder een andere naam en verkreeg een Maltees visum waarmee u naar Europa reisde. Bij een eventuele terugkeer naar Libië vreesde u de algemene veiligheidssituatie.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee paspoorten voor, een kopie van de eerste pagina van een vervallen paspoort, een kopie van een Schengenvisum, een geboorteakte, een attest van de Libische ambassade in Brussel over het verlies van uw paspoort, een verklaring van de politie van Antwerpen en een attest van de Libische ambassade dat stelt dat u sinds 2002 in België verblijft.

Op 21 december 2015 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Via de Federale Politie vernam het CGVS op 20 april 2017 dat u in Nederland conform artikel 1F van de Vluchtelingenconventie werd uitgesloten van internationale bescherming en dat u een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd.

Op 6 december 2017 werd u door het CGVS gehoord en kreeg u de gelegenheid om mondeling op bovenstaand element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status. U verklaarde hierbij dat het asielrelaas dat u in Nederland uit de doeken had gedaan volledig verzonnen was met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning en uit angst om teruggestuurd te worden naar Libië. U verklaart verder dat u in België wel steeds de waarheid had verteld en geeft aan dat u een terugkeer naar Libië wilt voorkomen omwille van de huidige algemene veiligheidssituatie in het land. U legt volgende originele documenten voor: uw Belgische verblijfstitel, uw Belgisch rijbewijs en uw Libisch rijbewijs.

Na het gehoor bezorgde uw advocaat het CGVS nog een aantal bijkomende stukken. Met deze stukken meent u te kunnen aantonen dat u in 2011 effectief in België verbleef en niet in Libië. Het betreft bankafschriften, d.d. 2011, een huurovereenkomst, d.d. 1/11/2010, een kopie van een aangifte van verlies van uw paspoort bij de politie van Antwerpen, d.d. 12/5/2010, een kopie van een attest van de Libische ambassade betreffende verlies van uw paspoort, d.d. 12/5/2010, een kopie van een Belgisch medisch attest, d.d. 11/12/2017 en een schrijven van uw advocaat vergezeld van een verzoekschrift ingediend in het kader van een beroep tot nietigverklaring nav de beslissing genomen in het kader van uw aanvraag 9bis Vreemdelingenwet, d.d. 10 februari 2011 en een vonnis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, d.d. 29 april 2011.

B. Motivering

Op 21 december 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient heden te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven.

Artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u in 2013 in Nederland door de Immigratie –en Naturalisatiedienst (IND) werd uitgesloten van internationale bescherming omdat u in verband werd gebracht met oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie, en deze oorlogsmisdrijven eveneens als ernstige misdrijven in de zin van artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie moesten worden beschouwd (Voornemen IND 20/02/2013, p. 10, 11, 12).

Dit omwille van de vaststelling dat u persoonlijk (mede)verantwoordelijk was voor willekeurige arrestaties en detenties, marteling/ foltering, verkrachting en moord dan wel buitenrechtelijke executies door de Libische overheid, waaronder de Khamis brigade (Voornemen IND 20/02/2013, p. 20).

De IND concludeerde in zijn beschikking van 17 april 2013 dat bovenvermeld voornemen standhield en dat artikel 1F u op goede gronden werd tegengeworpen (Beschikking IND 17/04/2013, p. 3).

Uw beroep tegen dit besluit werd op 3 december 2013 ongegrond verklaard door de meervoudige kamer van de Rechtbank Den Haag (Uitspraak Rechtbank Den Haag 3/12/2013, p. 7).

Artikel 55/5/1, §2, 1° juncto Artikel 55/4, § 1, a) en c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesloten omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een oorlogsmisdrijf of een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dan ook te worden ingetrokken.

U werd op 6 december 2017 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status evenwel niet rechtvaardigen.

U beperkt zich immers tot de claim dat het asielrelaas dat u in Nederland uit de doeken had gedaan volledig verzonnen was met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning en uit angst om teruggestuurd te worden naar Libië (CGVS 6/12/2017, p. 7, 8).

Dient allereerst te worden vastgesteld dat dit een louter blote bewering blijft die u op geen enkele manier kunt staven. Hoewel u nog de kans kreeg en de tijd werd geboden om bewijzen neer te leggen die konden aantonen dat u zich op het moment van de bovenvermelde misdrijven niet in Libië bevond of dat het asielrelaas dat u in Nederland uit de doeken had gedaan volledig verzonnen was (CGVS 6/12/2017, p. 8, 9), beschikt het CGVS tot op heden niet over zulk bewijs.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u of uw toenmalige advocaat gedurende uw volledige asielprocedure in Nederland op geen enkel moment aangegeven hebben dat uw asielrelaas compleet verzonnen zou zijn. Dit terwijl u tot driemaal toe persoonlijk werd gehoord door de IND, er door uw advocaat herhaaldelijk aanvullingen en correcties werden doorgegeven na de verschillende gehoren, en de volledige asielprocedure werd doorlopen (zie Nederlands asioldossier).

Verder blijkt dat u de Belgische instanties trachtte te misleiden door te verklaren dat u geen inreisverbod had verkregen van de Nederlandse autoriteiten (Verklaring DVZ 28/08/2015, punt 38), door te beweren dat uw asielaanvraag in Nederland werd afgewezen omdat u zich had gebaseerd op de toenmalige veiligheidssituatie in Libië onder Qadhafi en de Nederlandse autoriteiten hadden geoordeeld dat deze niet van die aard was om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (CGVS 17/12/2015, p. 3), en door bewust gebruik te maken van een aangepast en door smeergeld bekomen paspoort om de Schengenzone opnieuw te kunnen betreden (CGVS 17/12/2015, p. 3 / Verklaring DVZ 28/08/2015, punt 3, 38).

Dient vervolgens te worden vastgesteld dat, hoewel u vrij snel aangeeft dat u uw asielrelaas in Nederland compleet zou hebben verzonnen (CGVS 6/12/2017, p. 4), na confrontatie met het feit dat u in Nederland in realiteit werd uitgesloten van internationale bescherming omdat u door uw toenmalige verklaringen in verband kon worden gebracht met daden die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, compleet in tegenstrijd met de verschillende hoorverslagen van de IND, herhaaldelijk vlakaf ontkent dat u tijdens uw Nederlandse asielprocedure ooit iets in verband met gevechten, arrestaties, martelingen, verkrachtingen ... zou hebben verklaard (CGVS 6/12/2017, p. 5, 7, 8)(zie Nederlands asioldossier).

Tot slot moet er worden opgemerkt dat het onbegrijpelijk is dat iemand die mogelijk daadwerkelijk recht zou hebben op internationale bescherming gezien de reële situatie in zijn land van herkomst, zich meer dan twee jaar lang van een verzonnen asielrelaas zou bedienen waaruit geconcludeerd kan worden dat hij op een of andere manier betrokken was bij ernstige mensenrechtenschendingen. Dit terwijl hij even gemakkelijk een asielrelaas zou kunnen verzinnen waarbij hij enkel het slachtoffer werd van deze mensenrechtenschendingen.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie in Libië (CGVS 6/12/2017, p. 8) moet er worden opgemerkt dat het CGVS reeds besliste dat u omwille van deze algemene situatie de subsidiaire

beschermingsstatus diende te worden toegekend. Dient echter te worden vastgesteld dat u uitgesloten werd van internationale bescherming en dat u geen elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

De door u voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie temeer daar geen van deze stukken aantoont dat u, zoals u poneert, in 2011 daadwerkelijk in België verbleef. Uw Belgische verblijfstitel werd uitgereikt in 2017. Bovendien kan dit document, net zoals uw Belgische en uw Libische rijbewijs, enkel uw persoonsgegevens bevestigen en deze worden op zich niet betwist. De bankafschriften tonen louter aan dat op uw naam maandelijks een betaling werd uitgevoerd ter betaling van uw huishuur. Dat u deze betalingen zelf uitvoerde dan wel in die periode in België verbleef kan uit deze bankafschriften niet worden afgeleid. Dat u voorts in 2010 een huurcontract ondertekende kan ook geenszins aantonen dat u nadien in 2011 daadwerkelijk in België aanwezig was. Wat betreft de aangifte van verlies van uw paspoort bij de politie van Antwerpen, moet worden opgemerkt dat dit een loutere weergave betreft van hetgeen ten aanzien van de politie werd verklaard. Dat uw paspoort daadwerkelijk verloren was, blijkt geenszins uit dit attest. Moet daarenboven nog worden opgemerkt dat uit het attest van de politie tevens blijkt dat de identiteit van de persoon die de aangifte – uit het attest blijkt dat de genaamde I.(...) A.(...) D.(...) aangifte deed – niet bewezen werd. Dat u persoonlijk bij de politie langsging om aangifte te doen is ook niet aangetoond. Dient ook hier weerom worden opgemerkt dat dit attest dateert van 2010 en dus weerom niet kan weerhouden worden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs dat u in 2011 daadwerkelijk in België was. Het attest uitgereikt door de Libische ambassade wijzigt hier niets aan temeer daar dit attest werd uitgereikt op basis van de aangifte bij de Antwerpse politie. De bedenkingen die bij de aangifte werden gemaakt gelden aldus eveneens voor het attest van de ambassade. Het doktersattest stelt enkel dat u in behandeling was, zonder enige verduidelijking. Dat u daadwerkelijk op consultatie ging en aldus in België aanwezig was, blijkt weerom niet uit dit attest. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat dit attest dateert van december 2017 en het er dus alle schijn van heeft dat dit attest nu op uw verzoek werd afgeleverd. Het schrijven van uw advocaat tot slot bevestigt enkel dat een beroep tot nietigverklaring werd ingediend bij de RvV. Ook dit toont geenszins aan dat u toen in België aanwezig was. Uw advocaat kan evengoed deze procedure in uw afwezigheid hebben opgestart. Blijkt bovendien uit het toegevoegde arrest van de RvV dat u ook niet ter zitting bent verschenen. Bijgevolg dient hier weerom te worden geconcludeerd dat deze stukken geenszins kunnen worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw effectieve aanwezigheid in België in 2011.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 of § 2 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u direct noch indirect mag worden teruggelid naar Libië. Een verwijderingsmaatregel is momenteel niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 55/5/1, § 2, 1° en 55/4, § 1, a) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het materiële motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zodanig werd opgebouwd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft laten leiden door de beslissing van de Nederlandse asielinstanties, in het bijzonder met betrekking tot de feiten die zich hebben afgespeeld in 2011. Verzoeker meent evenwel dat hij voldoende heeft kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk in het Rijk verbleef en zich dus onmogelijk schuldig kon hebben gemaakt aan de feiten die hem worden verweten. Hij wijst er in dit verband op dat hij een arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 april 2011 met betrekking tot een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van een weigeringsbeslissing inzake 9bis ingediend in 2009 aan het dossier voegde. Verwerende partij heeft volgens verzoeker dit arrest niet nauwkeurig gelezen daar hierin duidelijk wordt gesteld dat de aldaar bestreden beslissing inzake 9bis aan verzoeker betekend werd op 20 januari 2011. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bezwaarlijk kan voorhouden dat een derde deze beslissing in ontvangst zou hebben genomen (hetgeen zou betekenen dat verzoeker nooit kennis heeft genomen van deze beslissing) en dat deze derde er vervolgens mee naar de toenmalige advocaat van verzoeker zou gegaan zijn om beroep aan te tekenen. Immers, de betekening van de weigeringsbeslissingen 9bis gebeurt altijd door de gemeentelijke/stedelijke overheid, ze bevat een handtekening en wellicht ook een Sefor opvolging, aldus verzoeker, die stelt dat dit gegeven niet alleen blijkt uit het bijgevoegde arrest maar ook uit het dossier van het Commissariaat-generaal zelf. De motivering van het feitenrelaas stelt immers uitdrukkelijk: *“U diende verschillende regularisatieaanvragen in maar deze werden alle geweigerd.”* Verzoeker meent dat het bijzonder onzorgvuldig lijkt te zijn dat de data van betekening niet correct werden nagegaan en dat zijn relaas niet zonder logica is, in het bijzonder met betrekking tot de timing van het één en ander. Hij licht toe dat het arrest inzake de weigering aanvraag 9bis begin mei terecht komt bij hem en hem op dat ogenblik verteld wordt dat zijn hoop op een regularisatie in België verdwenen is. Het is dan ook helemaal niet bizar dat hij zich op dat ogenblik op wanhopige wijze bedient van een nepverhaal en naar Nederland gaat. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij heeft aangetoond dat hij wel degelijk in België verbleef in 2011 en dat hij zich derhalve niet schuldig kan hebben gemaakt aan feiten die aanleiding kunnen geven tot weigering van het statuut subsidiair beschermde, noch tot de intrekking ervan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is volgens verzoeker onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van zijn situatie, in het bijzonder met betrekking tot het onderzoek van de regularisatieaanvragen. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook onjuist met betrekking tot de beoordeling van het arrest aangezien hierin zeer duidelijk wordt vermeld dat hij in kennis werd gesteld van een beslissing op 20 januari 2011, aldus verzoeker, die dan ook meent dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest nr. 60 690 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2011.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een oorlogsmisdrijf of een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 december 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

*1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;
(...)”*

Artikel 55/4, §1 bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

2.5. In de bestreden beslissing wordt overwogen: *“(...) Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u in 2013 in Nederland door de Immigratie –en Naturalisatiedienst (IND) werd uitgesloten van internationale bescherming omdat u in verband werd gebracht met oorlogsmisdrijven in de zin van artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie, en deze oorlogsmisdrijven eveneens als ernstige misdrijven in de zin van artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie moesten worden beschouwd (Voornemen IND 20/02/2013, p. 10, 11, 12).*

Dit omwille van de vaststelling dat u persoonlijk (mede)verantwoordelijk was voor willekeurige arrestaties en detenties, marteling/ foltering, verkrachting en moord dan wel buitenrechtelijke executies door de Libische overheid, waaronder de Khamis brigade (Voornemen IND 20/02/2013, p. 20).

De IND concludeerde in zijn beschikking van 17 april 2013 dat bovenvermeld voornemen standhield en dat artikel 1F u op goede gronden werd tegengeworpen (Beschikking IND 17/04/2013, p. 3).

Uw beroep tegen dit besluit werd op 3 december 2013 ongegrond verklaard door de meervoudige kamer van de Rechtbank Den Haag (Uitspraak Rechtbank Den Haag 3/12/2013, p. 7).

Artikel 55/5/1, §2, 1° juncto Artikel 55/4, § 1, a) en c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die van de subsidiaire beschermingsstatus werd uitgesloten omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een oorlogsmisdrijf of een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dan ook te worden ingetrokken.” Verzoeker merkt in het verzoekschrift dan ook correct op dat de bestreden beslissing zodanig werd opgebouwd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft laten leiden door de beslissing van de Nederlandse asielinstanties, in het bijzonder met betrekking tot de feiten die zich hebben afgespeeld in 2011. De bevindingen van de Nederlandse asielinstanties werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad als vaststaand beschouwd, zonder dat deze bevindingen en de verklaringen die verzoeker in Nederland heeft afgelegd over de feiten die zich in de eerste maanden van 2011 in Libië zouden hebben afgespeeld werden onderzocht in het kader van de verklaringen die verzoeker thans heeft afgelegd, namelijk dat hij in Nederland een volledig verzonnen asielrelaas uit de doeken heeft gedaan. Dit klemt des te meer gelet op de documenten die hij voorlegt en die zouden kunnen aantonen dat hij de eerste maanden van 2011 in België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze door verzoeker bijgebrachte stukken geenszins kunnen weerhouden worden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van zijn effectieve aanwezigheid in België in 2011, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing. Zo is het naar het oordeel van de Raad wel heel ver gezocht dat verzoeker maandelijks huishuur zou blijven betalen voor een appartement dat hij niet langer bewoonde of dat deze betalingen door een derde in zijn naam zouden zijn uitgevoerd, dat verzoeker bij een arts in behandeling zou zijn geweest zonder dat hij daadwerkelijk op consultatie ging en dat de weigeringsbeslissing inzake verzoekers aanvraag 9bis door een derde in ontvangst zou zijn genomen en deze derde vervolgens een

advocaat zou hebben geraadpleegd om namens verzoeker beroep in te stellen tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tussen 2002 en 2011 in België zou hebben verbleven (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vragen 35, 36 en 40 en stuk 12, gehoor CGVS dd. 17/12/2015, p. 2-3). Hij zou in deze periode tweedehandsauto's naar Libië geëxporteerd hebben (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS dd. 6/12/2017, p. 2). Hij legt echter niet het minste begin van bewijs voor van de activiteiten die hij gedurende deze periode in België zou hebben ontplooid en nergens uit het administratief dossier of de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiernaar enig onderzoek heeft verricht.

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten dat hij probleemloos diverse paspoorten heeft bekomen van de Libische autoriteiten (voor en na Khadafi), waarvan een zelfs onder een andere naam, en dat hij zowel in 2002 als in 2014 op legale wijze met een Schengenvisum naar Europa is kunnen reizen (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vragen 3 en 38-40; stuk 12, gehoor CGVS dd. 17/12/2015, p. 2-3 en stuk 4, gehoor CGVS dd. 6/12/2017, p. 5).

Meer nog, verzoeker keerde blijkens zijn verklaringen op 24 september 2013, na een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag in Nederland, met name een uitsluiting op basis van 1F van het Verdrag van Genève, vrijwillig vanuit België terug naar Libië (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vragen 26 en 40; stuk 12, gehoor CGVS dd. 17/12/2015, p. 3 en stuk 4, gehoor CGVS dd. 6/12/2017, p. 3). Deze verklaringen worden bevestigd door de inreisstempel van 25 september 2013 in verzoekers paspoort.

In 2014 heeft verzoeker Libië opnieuw verlaten. Verzoeker bekwam, naar eigen zeggen, via smeergeld een paspoort op naam van zijn vijfde overgrootvader waarmee hij een visum van Malta heeft aangevraagd en verkregen. Verzoeker gebruikte een andere naam, naar eigen zeggen omdat hij eerder een Schengenvisum had gekregen maar hij de verblijfsperiode niet had gerespecteerd en hij bang was dat zijn visumaanvraag daarom zou geweigerd worden. Verzoeker verklaart dat hij met dit visum naar Malta ging, dat hij vervolgens naar Brussel is gekomen, waar hij twee weken is gebleven en twee auto's heeft verkocht en dat hij daarna terug naar Malta is gegaan, waar hij een verblijfskaart heeft aangevraagd en gekregen. Na het afhalen van zijn verblijfskaart is verzoeker blijkens zijn verklaringen terug naar Libië gegaan. Toen de situatie er te erg werd, is hij via Tunesië naar Zwitserland gegaan, waar hij een auto heeft gekocht, om vervolgens terug naar België te komen (administratief dossier, stuk 12 gehoor, CGVS dd. 17/12/2015, p. 4-5 en stuk 4, gehoor CGVS dd. 6/12/2017, p. 5-6). Verzoeker weet niet alleen zeer goed op welke wijze hij de nodige Europese (reis)documenten en Schengenvisa kan bekomen, hij heeft blijkbaar geld en connecties genoeg om tussendoor zijn handel in koop/verkoop van auto's verder te zetten.

Uit de door verzoeker neergelegde paspoorten blijkt dat hij in 2014 meermaals Libië is in en uit gereisd (uit op 11/03/2014, in op 22/03/2014; uit op 27/08/2014, in op 30/08/2014; uit met Maltees visum op 09/05/2014). Bovendien kan uit verzoekers verklaringen worden afgeleid dat hij ook tijdens zijn verblijf in België tussen 2002 en 2011 meermaals op en af naar Libië reisde. Verzoeker verklaarde immers *"Ik heb nooit aan de kant van kadafi gestreden, ik ben hier sinds 2002 en moest altijd heen en weer reizen, België heeft toen de deur geopend voor regularisaties van 2009 tot maart 2011 denk ik, ik heb toen een aanvraag ingediend. In 2011 heb ik een regulaanvraag ingediend maar ik kreeg een negatieve beslissing in mei raadde een vriend mij aan om asiel aan te vragen in Nederland"* (administratief dossier, stuk 4, gehoor CGVS dd. 6/12/2017, p. 7, eigen onderlijning). Ook ten overstaan van de Nederlandse asielinstanties verklaarde verzoeker dat hij in deze periode heen en weer reisde: *"U heeft tijdens het nader gehoor verklaard dat u in 2008, na een lang verblijf in Europa, bent teruggekeerd naar Libië. Ja, maar ik verbleef niet aan een stuk door in Europa. Ik ging vaak heen en weer. De enig keer dat ik een langere periode in Europa ben geweest, was in 2007 toen ik vast zat in Rotterdam. Ik was hier illegaal en werd aangehouden."* (rapport aanvullend gehoor 1F, p. 4).

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker doorheen de jaren met gemak meermaals vrijwillig van en naar Libië is gereisd, en dit zowel onder Khadafi als na de val van het regime zodat naar het oordeel van de Raad de vraag kan worden gesteld of en in welke mate verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkig onderzoek en dat een nader onderzoek van verzoekers asielaanvraag zich

opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 december 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS